

РЕШЕНИЕ

№ 121

гр. Варна, 08.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, XI СЪСТАВ ГО, в публично заседание на единадесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Михаил Михайлов

при участието на секретаря Елка Н. Иванова
като разгледа докладваното от Михаил Михайлов Гражданско дело № 20223100101534 по описа за 2022 година

Производството по делото е образувано по предявени в условията на субективно съединяване положителни установителни иски за собственост от „Т.б.“ ООД, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление гр. Варна, ул. А.К. №1 **срещу** „Г.И.“ АД, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление гр. С., бул. „Г.Т.“ №85-87, „Б.И.“ АД, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление гр. С., бул. „Г.Т.“ №85-87 и „Г.Б.“ АД, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление гр. С., ул. Д. Д. №4, ет.2, офис №6 за приемане за установено в отношенията между страните, че ищецът е собственик по давностно владение за периода **09.07.2002г.-09.07.2012г.** на недвижими имоти, **както следва:**

Поземлен имот с идентификатор ***** по КККР на гр. Д., одобрена със заповед № РД 18-85 от 17.09.2008г. на изп. директор на АГКК, с адм. адрес гр.Д., кв."Р. Д." ул."М." № 14, с площ от 16437 кв. м., с последно изменение със Заповед № КД-14-367/ 09.021.2012г. на началник на СГКК Врана, при граници на имота: *****, *****, *****, ***** и *****, **и на разположените в него сгради, а именно:**Сграда с идентификатор *****.4, със ЗП от 356 кв. м., брой етажи: 11, трайно предназначение: селскостопанска сграда, стар идентификатор: няма, номер по предходен план: няма;Сграда с идентификатор *****.5, със ЗП от 29 кв. м., предназначение: селскостопанска сграда, стар идентификатор: няма, номер по предходен план: няма;Сграда с идентификатор *****.6, със ЗП от 32 кв. м., брой етажи: 2, предназначение: селскостопанска сграда, стар идентификатор: няма, номер по предходен план: няма;Сграда с

идентификатор *****,7, със ЗП от 34 кв. м., брой етажи: 2, предназначение: селскостопанска сграда, стар идентификатор: няма, номер по предходен план: няма;Сграда с идентификатор *****,8, със ЗП от 9 кв. м., брой етажи: 1, предназначение: селскостопанска сграда, стар идентификатор: няма, номер по предходен план: няма;Сграда на един етаж с идентификатор *****,9, ЗП от 53 кв. м., брой етажи: 1, предназначение: селскостопанска сграда, стар идентификатор: няма, номер по предходен план: няма;Само на **1/2 идеална част от сграда с идентификатор *****,10**, със ЗП от 21 кв. м., брой етажи: 1, предназначение: друг вид сграда за обитаване, стар идентификатор: няма, номер по предходен план: няма;Само на **1/2 идеална част от сграда с идентификатор *****,12**, със ЗП от 65 кв. м, брой етажи: 1, предназначение: промишлена сграда, стар идентификатор: няма, номер по предходен план: няма и само на **1/2 идеална част от сграда с идентификатор *****,18**, със ЗП от 11 кв. м.,с предназначение: друг вид сграда за обитаване, стар идентификатор: няма, номер по предходен план/ няма, на **осн. чл. 124, ал.1 ГПК.**

В исковата си молба, която е уточнена с поредица уточнителни молби ищецът навежда твърдения, че е придобил собствеността върху процесните недвижими имоти, които са съвкупност от земя и сгради въз основа на оригинално придобивно основание, а именно изтекла в негова полза придобивна давност в следствие осъществявано трайно, явно и необезпокоявано владение в продължение на 10 години, считано от 09.07.2002г. до настъпване на фактическия състав на осъщественото недобросъвестно владение – 09.07.2012г., което владение ищецът твърди, че упражнява и към момента на сезиране на съда с исковата молба. Поддържа се, че владението е установено още през 1987г. от неговите праводатели „Търговия на едро“, клон Т.б. и „Т.б. В.“ ЕООД. Имотът е ограден с висока ограда, въведен е пропускателен режим, който се осигурява от ведомствена охрана.

С решение постановено по гр. дело № 559/1999г. на Апелативен съд – Варна, изменено с решение от 10.01.2002г. на същия съд, влязло в законна сила на 09.07.2002г. е прието за установено по отношение на „Т.б. -Варна“ ЕООД, че „Т.Ф.“ АД – село Т. е собственик на имот с площ от 16743 кв.м., представляващ имот с пл. № 213 и №214 по КП на гр. Д.. Така посочените имоти с пл. № 213 и №214 по КП на гр. Д. са идентични с процесния имот с идентификатор ***** по КKKP на гр. Д.. Поддържа, че предмет на това съдебно производство е била единствено земята, но не и построените върху нея сгради. Посоченото съдебно производство първоначално е било образувано като такова по предявен ревандикационен иск с правно осн. чл. 108 ЗС, който в последствие е изменен в положителен установителен иск за собственост. Владението върху имотите с оглед осъществения съдебен процес и изхода от него, твърди, че не е предавано на ответника по спора.

Търговското дружество „Т.Ф.и“ АД – село Т., което е имало качество на ответник в съдебното производство по гр. дело № 559/1999г. на Апелативен съд – Варна посочва, че е праводател на ответниците в настоящото производство. В тази насока се поддържа, че на 15.08.2006г. е осъществено преобразуване на „Т.Ф.и“ АД – село Т. без ликвидация поради преминаване на цялото му имущество в дружеството „А.М. БГ“. На 30.07.2009г. в търговския регистър е вписана промяна във фирменото наименование на правопреемника от „А.М. БГ“ АД на „Б.И.“ АД. Твърди, че ответникът „Б.И.“ АД оспорва неговите права на собственост, като същото на 05.06.2015г. се е снабдило с констативен нотариален акт за собственост №***, том IV, рег. № ****, дело № ***/2015г. по описа на нотариус В.М. рег. № ***, с район на действие ВРС, за имотите земя и построените върху него процесни сгради, макар и да не се легитимира за техен собственик. Поддържа, че собствеността на земята и сградите предмет на спора принадлежи на ищеца, а по отношение на сграда с идентификатор ***** с площ от 4 кв.м. (рампа) уточнява, че същата не съществува.

Дружеството „Б.И.“ АД на 29.09.2015г. е внесло непарична вноска в капитала на новоучреденото (от няколко дружества) дружество „Г.И.“ АД, както следва: процесния имот представляващ земя ***** по КKKP, както и построените върху него сгради *****.4, *****.5, *****.6, *****.7, *****, *****, както и 1/2 ид.части от сгради *****0, 1/2 ид.части от *****2, 1/2 ид.части от *****8 и 1/2 ид. части от *****. Правният интерес от предявяване на иск срещу ответното търговско дружество „Б.И.“ АД, което се е разпоредило с процесните имоти извежда от обстоятелството, че същото се е снабдило с констативен акт за собственост по отношение на същите, който констативен нотариален акт желае да бъде отменен, на осн. чл. 537, ал.2 ГПК.

Излагат се твърдения, че на 24.06.2022г. ответното търговско дружество „Г.И.“ АД от своя страна е извършило апорта вноска с предмет процесните недвижими имоти в капитала търговското дружество „Г.Б.“ АД. Последното също оспорва правата на ищеца във връзка със собствеността върху земята и изградените върху нея сгради.

Поддържа се, че за процесния период единствено ищецът е сключвал търговски сделки с процесните сгради, същите са поддържани от него, в имота той е осъществявал строително – ремонта дейност, отдавал е под наем сгради в него. Счита, че е манифестирал по несъмнен начин намерението си за своене пред ответниците. Владението което е установено от него е явно, като всеки заинтересован би могъл да установи същото. Насрещните страни по спора не са установявали фактическа власт върху имотите предмет на настоящото съдебно производство.

В срока по чл. 131 ГПК е депозиран общ писмен отговор от ответниците „Г.И.“

АД и „Б.И.“ АД. Излагат се подробни съображения за недопустимост на предявените искове с оглед невъзможността спора, който вече е решен със СПН да бъде отново преразглеждан. В тази насока се навеждат възражения, че въз основа на решение постановено от Апелативен съд – Варна, което е влязло в законна сила на 09.07.2002г. е прието за установено в отношенията между страните, че „Т.Ф.и“ АД, чийто правоприменици са ответните търговски дружества е собственик на процесния имот с площ от 16743 кв.м., което решение е постановено при участие на „Т.б. - В.“ АД, чийто правоприменик е ищецът. Не се оспорва, че „Г.И.“ АД и „Б.И.“ АД са правоприменици на „Т.Ф.и“ АД, съответно не се оспорва, че „Г.И.“ АД е внесъл непарична имуществена вноска с предмет процесните имоти в капитала на „Г.Б.“ АД, което дружество и понастояще се легитимира за собственик на процесните имоти.

В условията на евентуалност се навеждат възражения за неоснователност на предявения иск. Оспорват се твърденията за установена фактическа власт върху имотите от 1987г. (включваща и началото на исковия период от 09.07.2002г. до 29.05.2015г., на която дата е вписана апортната вноска, която е направена от „Б.И.“ АД в капитала на „Г.И.“ АД. През този период ответникът е упражнявал фактическата власт върху имотите с намерение за своене, установеното владение е било явно и необезпокоявано, като същото се извършвало чрез действия по стопанисване и поддръжка на имотите, отдаване под наем, заплащане на дължимите данъци и такси за тях.

В отговора на исковата молба се релевира ВЪЗРАЖЕНИЕ за придобиване на процесните имоти от ответника „Г.И.“ АД по давност, като същия се присъединява към установеното владение от неговия праводател „Б.И.“ АД. В условията на евентуалност се позовава на кратката придобивна давност в качеството му на добросъвестен владеец за периода от 29.09.2015г. до 24.06.2022г.

Оспорва ищецът да е установил фактическа власт върху процесните имоти след постановяване на горе-посоченото решение на Апелативен съд – Варна, оспорва сключването на търговски сделки по отношение на имотите, извършването на ремонт, поддръжка, стопанисване на същите. Ответникът е осъществявал дейност по отдаване под наем на процесните имоти, като и е сключвал договори за влог на селскостопанска продукция за периода от 2002г. до 2017г. При тези съображения владението е осъществявано от ответниците – лично или чрез трети лица. Оспорва ангажираните от ищеца писмени доказателства за сторени разходи по поддръжка на имотите в това число и охрана на същите, доколкото същите не отразяват действително извършени разходи по същите, като счита, че същите са съставени единствено и само за нуждите на процеса. Оспорва приложените ведомости за заплати за периода 2005- 2009г., справки за вложените материали, както и приложените към тях първични счетоводни документи.

В подкрепа на възраженията си, че фактическата власт е упражнявана от ответниците излагат, че до 2011г. наемател е било търговското дружество „М.В. ****“ ООД, а за периода от 2011г. – 2014г. наемател е било дружеството „Г.Б.“ ООД, за периода 2014г. – 2015г. наемател е било дружеството „М.В. ****“ ООД.

Към момента на образуване и разглеждане на съдебното производство, по което е постановено решение от 09.07.2002г. на Апелативен съд – Варна, владеец на имотите и било дружеството правопреемник на ответниците „Т.Ф.и“ АД.

Извеждат се възражения, че твърденията на ищеца за спокойно и явно осъществявано владение върху процесните имоти се опровергава от множеството съдебни производства, по които той е страна, които съдебни производства имат за предмет процесните имоти, като в тази връзка посочва – гр. дело № 1480/2003г. на ВКС, гр. дело № 1171/2017г. на Районен съд – Д., гр. дело № 700/2018г. на ВОС, в.гр. дело № 907/2019г. на ВОС, определение постановено по гр. дело №808/2021г. на ВКС.

В срока по чл. 131 ГПК е депозиран писмен отговор от ответника „Г.Б.“ АД, с който предявения иск срещу ответното дружество се оспорва, като се излагат възражения за неговата недопустимост, а в условията на евентуалност за неоснователност.

Поддържа се, че ищецът се явява за собственик на част от сградите, които се намират в собственост на ответника имот ***** по КKKP, както следва: *****.1, *****.2, *****.3, *****.11, *****.13, *****.15 и *****.16 (които не са предмет на спора). Отделно от собствените сгради, между страните е налице съсобственост по отношение на процесните сгради *****.10, *****.12 и *****.18. Намира, че доколкото ищецът притежава сгради, които се изградени в чужд имот, то той притежава сервитутно право, което задължава ответникът, като собственик на терена да осигури достъп до собствените на ищеца сгради, което му право не е било ограничавано от ответното дружество или неговите праводатели. По отношение на изложените в исковата молба твърдения, че е осъществявал ремонт и поддръжка, намира, че не оспорва, че такива са извършвани по отношение на собствените му сгради, намиращи се в имота на ответника. Не оспорва, че по отношение на собствените си сгради, ищецът е организирил охраната на същите.

В отговора на исковата молба се излагат възражения, като се посочва, че процесният имот представлява база за съхранение на зърно, по отношение на която ответникът е придобил собствеността през 2022г. Преди придобиване на имота през посочената година, считано от 2011г. ответникът стопанисва имота въз основа на облигационни правоотношения по договори за наем, като през този момент ищецът не е имал достъп до сградите, които са предмет на спора.

Не се оспорва посочената в исковата молба връзка по правопреемство между

ответника с търговското дружество „Т.Ф.и“ (в последствие „Б.И.“), по отношение на което посочва, че с договор за отдаване под наем 14.05.2002г. процесния имот е предоставен за ползване на наемателя „М.В. ДВГ“, като последното по силата на договор от 01.08.2003г. е отдало под наем имота на ТД „И.Л. – бази Д. и П.“. Праводателят на ответника е сключвал във времето договори за застраховка, като посочва такъв оформен в застрахователна полица №***** със ЗПАД „ДЗИ – Общо застраховане“ – гр. С.. Сключвани са договори за ремонт на специализирани съоръжения (релер), за което е издадена фактура от 2006г., договор за ремонт на покрив, кран, хидравлична техника, за което е издадена фактура от 2006г., както и договори за охрана с охранителна фирма „Х. 2001“, за което обстоятелство са издавани фактури за периода 18.01.2006г. – 23.05.2006г. Поддържа се, че наемателят на имота „М.В. ДВГ“ от своя страна е сключвала множество договори за влог на зърно с търговските дружества „О.А.“ през 2006г., „Д.А. -94“ ООД - 2006г., „А.“, „К.Б.“ ЕООД - 2006г. С договор за наем от 01.06.2007г. имотът е предоставен на „М.В. ****“ ООД, като наемодател е „А.М.Б.“ с предходно наименование „Т.Ф.и“. С нов договор за отдаване под наем от 01.04.2011г. „Б.И.“ предоставя имота под наем на „Г.С.Б.“ в последствие преименувано на „Ф.П.“ за срок от 3 години, като на 02.01.2014г. е сключен и нов договор за отдаване под наем с „Ф.П.“. На 01.04.2014г. Б.И.“ предоставя имота под наем на „М.В. ****“ по силата на безсрочен договор за наем.

Не се оспорва изложеното в исковата молба, че през 2015г. „Б.И.“ внася непарична вноска в капитала на „Г.И.“ АД с предмет процесните имоти. За периода, през който „Г.И.“ АД се легитимира за собственик на имота също са сключвани договори за наем, като се позовава на такъв от 01.05.2018г., по силата на който имота се отдава под наем за срок от 2 години на ответното дружество „Г.Б.“ АД. За този период ответникът е осъществявал множество дейности в имота, като е приемал зърно за съхраните, осъществявал е ремонт, сключвани са трудови договори и такива за охрана. На 20.05.2020г. е сключен договор за изработка на специализирано съоръжение – елеватор за пренос на зърно. На 01.01.2021г. между „Г.И.“ АД и ответното дружество „Г.Б.“ АД се сключва нов договор за отдаване на имота под наем, който договор е действал до 2022г. към който момент имота е апортиран в капитала на ответника. Считано от 24.06.2022г. ответникът се легитимира за собственик на процесния имот съвкупност от земя и процесните сгради, които са изградени в него. Владението на ответника е явно и непрекъснато за процесния наведен в исковата молба период. Излага възражения по отношение твърденията за придобиване на имота, като посочва, че върху собствената си сграда, която е предмет на спора същата с идентификатор *****.4 (силос за зърно) е монтиран осветен надпис с търговското наименование на ответника.

Оспорва се периода за придобиване на имота по давност, на който ищецът се позовава, като посочва, че за периода 1999г. – 2004г. давност не тече с оглед

образуваното гр. дело № 1480/2003г. на ВКС, а от 2002 до 2012г. давността е прекъсната оглед проведеното съдебно производство, за което обстоятелство е образувано гр. дело № 559/1999г. по описа на Апелативен съд – Варна. Позицията се на съдебния акт постановен по гр. дело №1171/2017г. на Районен съд – Д..

Съдът, след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, заедно и поотделно и по вътрешно убеждение, приема за установено следното от **фактическа страна:**

С решение от 10.01.2002г., постановено по в. гр. дело № 970/2001г. по описа на Апелативен съд – Варна е прието за установено по отношение „Т.б. – Варна“ ЕООД, че „Т.Ф.и“ АД село Т. е собственик на целия терен от 16743 кв.м., представляващ имот пл. № 213 и №214 по кадастралния план на гр. Д., кв. Изворите, на осн. чл. 97, ал.1 ГПК /отм/. Решението видно от отбелязването в него е влязло в законна сила на 09.07.2002г.

С определение № 673/28.12.2001г., постановено по гр. дело № 700/2018г. по описа на Районен съд – Д., потвърдено с определение № 1835/19.06.2019г., постановено по гр. дело № 907/2019г. на ВКС, е прекратено като недопустимо производството по гр. дело № 700/2018г. по описа на РС – Д. образувано по искова молба на „Т.б.“ ООД срещу „Г.И.“ АД, с която е предявен отрицателен установителен иск за собственост по отношение на ½ идеални части от имот с идентификатор *****, целия с площ от 16436 кв.м.

С решение № 1719/08.10.2004, постановено по гр. дело № 1480/2003г. по описа на ВКС е оставено без уважение искането на „Т.б.“ ООД за отмяна на осн. чл. 231, ал.1, б.„а“ ГПК /отм./ на влязло в сила съдебно решение постановено по в.гр. дело № 970/2001г. по описа на Апелативен съд – Варна.

Представен по делото е договор за възлагане от 21.12.2001г. /л.719/ със страни „Д.“ ЕООД и „Т.б. В.-97“ АД в качеството й на възложител, с който на изпълнителя се възлага да осъществи реконструкция на склад №1 и стар склад на ЖП рампа.

С договор за наем от 03.08.2001г. /л.725/ „Т.б.“ ООД в качеството й на наемодател отдава под наем на „Т.б. – В. -97“ АД склад – 2.1, 2.2 и 2.3 намиращи се в гр. Д., ул. М. №14, за срок от 30 месеца.

Представена е фактура №389/02.12.2001г. на стойност от 4000 лева и фактура №390/12.12.2001г. /л.733/, по които получател е посочена „Т.б. - В.“, а доставчик ЕТ "И. – С.И.", издадени на основание обезпаразитяване и почистване в база гр. Д..

Представен е договор от 17.02.2006г. /л.746/, с който „Т.б.“ ООД възлага на „З.С.- М.“ ООД да осъществи разрушителни работи по обект „М.“ в гр. Д..

С договор от 22.06.2006г. /л.753/ „Т.б.“ ООД възлага на ЕТ „Н.- **Г.С.“ да осъществи СМР на два броя складове в имота на възложителя в гр. Д..

С договор за строителство № 26/17.11.2006г. /л.755/ „Т.б.“ ООД възлага на

„М.И.“ ООД да извърши СМР, съобразно приложение към договора.

Представен е договор от 20.10.2006г. /л.758/, с който „Т.б.“ ООД възлага на „М.К.Ф.“ ЕООД да извърши хидроизолация на метален склад и ремонт на съществуваща ограда, а там където е компрометирана изграждане на нова.

С договор за СМР от 22.08.2006г. (л.760) „Т.б.“ ООД е възложил на „Т.Б.“ ЕООД да осъществи ремонт на административна сграда и покрив в имот на възложителя в гр. Д..

Представен е договор за наем №ДО-16/19.01.1999г./л.763/, с който „Т.б.“ ООД в качеството му на наемодател отдава на „К.“ ООД склад в гр. Д.: 1-1, 1-2, както и офис №2 в административна сграда, помещение – битовка в склад №3.

Представен е договор за наем №ДО-20/01.01.1999г. /л.768/, с който „Т.б.“ ООД в качеството му на наемодател отдава под наем на „И.“ – помещение за офис в гр. Д., ул. М. №14.

С договор за наем от 01.10.2003г. (л.773) „Т.б.“ ООД в качеството му на наемодател отдава под наем на „Т.“ ЕООД част от собствения си недвижим имот за офис в гр. Д., ул. М. №14.

С договор за наем №093/20.07.2006г. /л.775/ „Т.б.“ ООД в качеството му на наемодател отдава под наем на „Д.“ АД 1000 кв.м. складова площ находяща се в гр. Д., ул. М. №14.

Представен е договор за наем от 28.09.2006г. /л.776/, с който „Т.б.“ ООД в качеството му на наемодател отдава по наем на „Д.“ АД 55 кв.м. офис площ в имот на наемодателя в гр. Д., ул. М. №14.

Представен е договор за наем от 19.03.2007г. /л.780/, с който „Т.б.“ ООД в качеството му на наемодател отдава по наем на „МС Ш.“ ООД складова площ ведно с прилежащи рампи намиращи се в гр. Д., ул. М. №14.

С договор за наем от 15.02.2012г. (л.783) „Т.б.“ ООД в качеството му на наемодател отдава под наем на „Д.“ АД 1200 кв.м. склад, прилежащи съоръжения за товаро – разтоварна дейност /рампи/ и офис помещение намиращи се в имот н гр. Д., ул. М. №14.

С договор за наем от 16.11.2012г. (л.784) „Т.б.“ ООД в качеството му на наемодател отдава под наем на „Д.“ АД 600 кв.м. складова площ, прилежащи съоръжения за товаро – разтоварна дейност /рампи/ намиращи се в имот н гр. Д., ул. М. №14.

Прието по делото е заключение по назначената съдебно – графологична експертиза на вещото лице Е. А. във връзка с оспорена автентичност на представени от ищеца частни диспозитивни документи, в което заключение се посочва, че подписът за „Изпълнител" в Договор за възлагане от 21.12.2001 год., не изпълнен е от Г.Й. Д.;

подписът за „Наемател" в Договор за наем от 03.08.2001 год. /подписът положен на мястото на „Наемодател", е изпълнен от Т. А. Т.; подписите за „Съставил" във фактури с номера № 390/12.12.2001 г. и №389/05.12.2001г., не е изпълнен от С. Та Иванова;подписът за „Изпълнител" в Договор от 17.02.2006 г., е изпълнен от В.Г..Х.;подписът за „Изпълнител" в Договор за СМР от 22.06.2006 г., е изпълнен от Г.В.С.;подписът за „Изпълнител" в Договор за строителство №26/17.И.2006 г., не е идентичен дтъглиен/ от М.И.М.;подписът за „Изпълнител" в Договор за СРР от 20.10.2006 г., е изпълнен от Т.И.Ц.;подписът за „Наемател" в Договор за наем от 29.01.1999г., е изпълнен от ТТ.В.С.;подписът за „Наемател" в Договор за наем Д0-20/01.01.1999г., е изпълнен от М.Д.М.;подписът за „Наемател" в Договор за наем от 20.07.2006г. е изпълнен от М.Т.;подписите за „Наемател" в Договор за наем от 28.09.2006г. и 16.11.2012 г., не са изпълнени от М.Т.;подписът за „Наемател" в Договор за наем от 19.03.2007 г., е изпълнен е от Р.П.М..

По искане на ищеца е назначена съдебно – счетоводна експертиза, заключение по която е депозирано от вещото лице Е. Т.. В заключението си вещото лице посочва, че е осъществило проверка в дневниците за продажби на ищеца, като констатира, че в същите са вписани приходи от наем за периода 2001г. – 2012г. В съдебно заседание проведено на 11.01.2024г. при защита на заключението си пояснява, че в рамките на периода, за който ѝ е възложена задачата, единствено за 2011г. не открива вписвания във връзка с приходи от отдавани под наем имоти. По отношение на останалите години установява съответните приходи генерирани от ищеца от наем и консумативи, като следва за: 2001г. – 14096,12 лева съответно 2990,59 лева, за 2002г.-14266,49 лева съответно 3727,99 лева, за 2003г. – 10319,73 лева съответно 2101,39 лева, 114080,20 лева и 1014,15 лева, за 2004г. – 2833,66 лева, за 2005г. – 917,08 лева, за 2006г. – 40924,37 лева, за 2007г. – 64457,25 лева, за 2008г. – 74216,24 лева, за 2009г. – 74319,84 лева, за 2010г. – 61998,54 лева и за 2012г. – 80763,83 лева.

Представен е констативен нотариален акт за собственост на недвижим имот издаден въз основа на писмени доказателства № ***, том IV, рег. № ****, дело № ***/05.06.2015г. „Б.И.“ АД е признат за собственик на имот с идентификатор *****, целият с площ от 16437 кв.м., ведно с построените в имота сгради с идентификатори: *****.4, *****.5, *****, *****.6, *****.7, *****.8, *****.9, ½ ид. части от *****.10, ½ ид. части от *****.12, ½ ид. части от *****.18, както и *****.19.

Представен по делото е договор за наем от 14.05.2002г., с който „Т.Ф.и“ АД отдава под наем на „М.В. ДВГ“ ООД – гр. С. складове в зърнобаза в гр. Д., както следва – силос с капацитет 5000 тона.

Представен по делото е договор за наем от 01.06.2007г., с който „А.М. БГ“АД

отдава под наем на „М.В. -*****“ ООД – гр. В. силос с капацитет 5000 тона намиращ се в зърнобаза – гр. Д..

С договор за от 01.04.2011г. „Б.И.“ АД отдава под наем собствената си база в гр. Д. на „Г.С.Б.“ ООД – гр. С..

С договор от 31.03.2014г. „Б.И.“ АД отдава под наем собствената си база в гр. Д. на „Ф.П.“ ООД.

Представен по делото е договор за наем на недвижим имот от 18.08.2015г., с който „Г.С.И.“ АД, в качеството му на наемодател отдава на „М.-В.“ земя, сгради, машини, съоръжения, оборудване и други материални активи, представляващи в съвкупност База за съхранение на зърно намираща се в гр. Д., ул. М. №14, за срок от 5 години. Съобразно Приложение №1 към посочения договор предмет на договора за наем са имоти с идентификатори както следва: ***** – с площ от 16437 кв.м., *****.4 – силос единадесет етажа, *****.5 – елеваторна кула на дванадесет етажа, *****.6 – двуетажна аспирация, *****.7 – двуетажен силос, *****.8 – едноетажен силос, *****.9 – кантар с лаборатория на един етаж, ½ ид. части от *****.10- портиерна – едноетажна, ½ ид. части от *****.12 – трафопост, ½ ид. части от *****.18 – едноетажна промишлена сграда, и *****.19 – рампа едноетажна.

Представен е договор за наем на недвижим имот от 01.05.2018г., с който „Г.С.И.“ АД отдава под наем на „Г.Б.“ АД - имот с идентификатор ***** – с площ от 16437 кв.м., *****.4 – силос единадесет етажа, *****.5 – елеваторна кула на дванадесет етажа, *****.6 – двуетажна аспирация, *****.7 – двуетажен силос, *****.8 – едноетажен силос, *****.9 – кантар с лаборатория на един етаж, ½ ид. части от *****.10- портиерна – едноетажна.

Представен е договор за наем от 01.01.2021г., с който „Г.С.И.“ АД отдава под наем на „Г.Б.“ АД - имот с идентификатор ***** – с площ от 16437 кв.м., *****.4 – силос единадесет етажа, *****.5 – елеваторна кула на дванадесет етажа, *****.6 – двуетажна аспирация, *****.7 – двуетажен силос, *****.8 – едноетажен силос, *****.9 – кантар с лаборатория на един етаж, ½ ид. части от *****.10- портиерна – едноетажна, ½ ид. части от *****.12 – трафопост, ½ ид. части от *****.18 – едноетажна промишлена сграда, и *****.19 – рампа едноетажна.

Прието по делото писмо от Дирекция „Растениевъдство“ при МЗХ на Република България, с което се посочва, че по отношение на зърнобаза гр. Д. е осъществена регистрация като зърнохранилище, както следва: регистрация №37/21.07.1999г. по лицензия на „В.“ ООД, № 37-1 на „М. – В.“ гр. Варна, издадена на 28.08.2000г., №37-2 издадена на 19.06.2002г. на „М. – В. –ДВГ“ ООД гр. Варна, като наемател на „Т.Ф.и“,

№37-3 издадена на 02.10.2003г. на „М. – В. –ДВГ“ ООД гр. Варна, като наемател на „Т.Ф.и“, №37-4 от 21.11.2006г. на „М. – Варна –*****“ ООД гр. Варна, като наемател на „Т.Ф.и“, №37-5 от 17.04.2008г. на „М. – В. *****“ ООД гр. Варна, като наемател на „А.М. БГ“, №37-6 от 26.11.2009г. на „М. – В. *****“ ООД гр. Варна, като наемател на „Б.И.“ АД, №37-7 от 18.04.2011г. на „Г.С.Б. “, като наемател на „Б.И.“ АД, №37-8 от 22.08.2013г. на „Ф.П.“ ООД, като наемател на „Б.И.“ АД и № 37-9 от 30.04.2014г. на „М.В. - *****“ ООД.

Представена е справка от Районно управление – Д. при ОД на МВР – Варна, в която се посочва, че в ОД на МВР са постъпили жалби от служители на „Г.Б.“ АД срещу „Т.б. - В.“ и Д. Н.П., както следва на 26.10.2018, 20.08.2019г. и 16.06.2020г. от С.И.О., на 13.05.2020г., 02.06.2022г. от М.С.Р.

Представено по делото е постановление за прекратяване на наказателно производство от 17.09.2019г. във връзка с ДП № 35/2019г. по описа на МВР – Д., във връзка с деяние осъществено на 26.10.2018г. в гр. Д. по реда на 323, ал.1 НК. В постановлението се посочва, че на 26.10.2018г. в база в гр. Д. е имало движение на автомобили свързани с дейността на „Г.Б.“ АД, при което служител на посоченото дружество – М.Р. е отворила вратата на базата, в който момент пристигнал П. – управител на „Т.б.“ ООД - гр. Варна, който наредил на пазачите порталът да бъде заключен. Служителят „Г.Б.“ АД уведомила регионалният представител на търговеца – С.О., който сигнализирал РУ – Д., чийто екип посетил обекта, като след разговор със служителите на МВР порталът бил отключен и работата на „Г.Б.“ АД продължила. Посочва се в постановлението, че е налице фактическия състав на разпоредбата на чл. 323, ал.3 НК, доколкото след отправено предупреждение – полицейско разпореждане до Д. П., същият незабавно е възстановил старото фактическо положение.

Представено по делото е постановление за прекратяване на досъдебно производство от 11.12.2019г. образувано по преписка №586/2019г. на РП – Д., образувано по жалба на С.О.. В постановлението се посочва, че между „Т.б.“ ООД – Варна, представлявано от Д. П. и „Г.С.И.“ АД, представлявани от регионалният мениджър С. О. през 2018г. е възникнал спор във връзка с ограничаване достъпа до територията на базата от страна на П. по отношение на О., при което последният се обърнал за съдействие към органите на МВР. В постановлението се посочва, че самоуправни действия по смисъла на чл. 323, ал.1 НК не са извършени, при което производството подлежи на прекратяване.

По искане на ищеца е разпитан свидетелят Р. П. П.. Имотът на ищеца му е известен от 2000г., като за него знае, че е с площ от около 15 дка, намиращ се в гр. Д. граничещ с ул. М.. Посочва, че през 2001-2002г. около имота е била изградена от представляващия ищеца П. нова метална ограда. От работник на ищеца му е известно, че П. е плащал за изграждане на оградата. Впечатления за имота свидетелят имал до

2009г., до който момент бил технически ръководител към ВиК гр. Д.. След това до 2014г. работил в обект в съседство на процесния имот, след което няма наблюдение за имота. Посочва, че през 2014- 2015г. на един от силозите в процесния имот се е появил зелен надпис „Г.“.

Споделя за случай през 2001г. когато като служител на ВиК – Д. се е наложило да бъде осъществена подмяна на ВиК тръби, които минавали през имота на ищеца. Към този момент имотът не бил ограден и достъпът до него бил свободен, но при навлизане на строителна техника в имота на място пристигнал представляващия ищеца, който се заинтересувал какви дейности се извършват в имота. Посочва, че достъпа до имота се е осъществявал от към ул. М., от която е имало портал и малка входна врата за пешеходци.

По искане на ищеца е разпитан свидетелят Н. Г. К.. За периода от 2001г. до 2020г. е работил с периоди на прекъсвания в ищцовото дружество, като е заема длъжността „охрана“. Известен му е процесният имот в гр. Д., който посочва, че има лице към ул. М. и е с площ от около 15 дка. В имота се влиза от към ул. М., като входът се извършва посредством две големи портални врати за МПС и една за пешеходци. Първоначално имотът не бил ограден, като неговото ограждане с нова ограда започнало през 2001 – 2002г., а през 2018г. вече бил окончателно ограден. Надниците на работниците извършващи дейност по ограждане на имота от самите тях знае, че са били изплащани от П.. Знае, че в имота имало поставена табела с надпис „Т.б.“, като други надписи в имота не е виждал. Известно му е за водени спорове между П. и О., които спорове между двамата започнали през 2018г. Споровете били във връзка със складове, като подробности не са му станали известни. С идването на О. забелязал, че на кантара в имота има поставен надпис „Г.“. В силозите било складирано жито, царевица, ечемик, като дейността по внасяне и изнасяне на зърнени култури била осъществявана от „Г.“. За това дружество свидетелят разбрал за пръв път през 2018г. Основната дейност на „Т.б.“ било отдаване на площ под наем, като не му е известно П. да е съхранявал зърно. Не са му известни дружествата „М.В.“ и „Б.И.“.

Разпитана по искане на ищеца е М. П. Н. – осъществяваща от 2002г. счетоводно и данъчно обслужване на ищцовото дружество. Основната дейност на „Т.б.“ ООД е отдаване на имоти под наем, която дейност извършва със собствения си имот в гр. Д., същия с площ от около 16 дка. В същия се намират административна сграда, складове, рампа, кантар и ограда. Наематели в имота са били дружествата „Т.“, „К.“, „И.“, „МС Ш.“, „Д.. Охраната в имота се извършвала от ищеца, като същият имал назначени на щат пазачи. Имотът бил ограден с нова ограда, като нейното изграждане започнало през 2002г. и завършило през 2006г., а през 2007г. същата била заприходена към активите на ищеца. Извършвани били и ремонти свързани с поддръжка на съществуващи в имота сгради. За претенции на дружеството „Г.“ са и известни данни от преди 2- 3 години. На свидетеля не ѝ е известно дали заведените като ДМА на

ищеца сгради са всички такива, които се намират в процесния имот.

По искане на ответника е разпитан свидетелят Ю.М.С.. Свидателят посочва, че е изпълнявал длъжността – управител на „М.В.“, което дружество е било в наемни правоотношения с „А.М.“ и „Б.И.“. Предмет на наема бил имот за съхранени на зърно с капацитет от около 5000 тон, който включвал силозна база и съответната механизация. При предявяване на скица на имота и намиращите в него сгради, свидетелят посочва, че управляваното от него дружество е ползвало имоти №4,6,5,7,8,12,15 и 16. Осъществявана е дейност по ремонт на оградата от към имот №13, които дейности са осъществявани в периода 2010-2011г. През 2006г. е осъществен ремонт на авторазтоварище и изграждане на респираторна система, а през 2010-2011г. ремонт на подпорна ограда. До използването от представляваното от свидетеля дружество сгради достъп са имали само служители на същото. Базата имала портиери, като същите не били служители на „М.В.“. Споделя за конфликтни ситуации, при които им е бил възпрепятстван достъпа до базата, което ограничаване било предприемано от П..

Разпитана е по искане на ответника е Зоя Кирилова Щ. – управител на „М.В. ****“, с предходно наименование „М.В. - ДВГ“. Посочва, че с „Т.Ф.и“ АД са имали облигационни взаимоотношения във връзка с използване на тяхна зърнобаза, като първият договор за наем е бил сключен през 2002г. При предявяване на скица на имота и намиращите се в нея сгради свидетелят посочва, че входът на имота е от към ул. М., като дружеството представлявано от нея е ползвало сграда №9 – кантар, където те са обособили и лаборатория, сграда №4 - силоз, сгради № 6,5,7 и 8, както и сгради 15 и 16. Във връзка с ползването сгради са правени и съответните ремонти в тях. Известно ѝ е че „Т.б.“, представлявана от П. има сгради в имот, но не може да посочи, които точно са те.

Разпитана по искане на ответника е свидетеля М. С. Р.ва – служител – „лаборант“ на „М.В.“ от 2011г., а след това на „Г.Б.“. За имота ѝ е известно, че той е собственост на „Г.“, като дейността на дружеството е била свързана със съхранение на зърно. Дейността се извършвала с наличните в имота сгради – силоз, прилежаща към него кула, трафопост. Осъществен бил ремонт на кантара в имота, като била изградена лаборатория. Сградите ползвани от дружеството, в което свидетелят е работила са били ползвани само от негови служители. За „Т.б.“ посочва, че ѝ е известно, че същите притежават собственост в имота. През годините е имало конфликтни ситуации, които са били свързани със заключване на входната врата от към главната улица, които действия били извършвани от П.. Във връзка с това поведение се стигало до подаване на жалби, каквито лично и свидетелят е подавала. Имотът се охранявал от физическа охрана, която била осигурявана от П..

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните **правни изводи:**

Изложените в исковата молба твърдения и формулираният, въз основа на тях, петитум на исковата претенция обуславят извод за предявен положителен установителен иск за собственост с правно основание чл. 124, ал. 1 ГПК за установяване по отношение на ответниците, на правото на собственост на ищцовото дружество по отношение на процесните земя и сгради намиращи се в гр. Д., ул. М. №14. Спецификата на предявения установителен иск в качеството му на положителен такъв обуславя разпределението на доказателствената тежест между страните досежно установяване на елементите от фактическия състав на спорното право. В качеството му на страна, заявяваща право на собственост върху имота, ищцовото дружество следва да установи по пътя на главното и пълно доказване наличието на предпоставките за възникване на въведеното придобивно основание.

В настоящия случай ищецът основава своите твърдения за придобиване на материални права върху процесните земя и сгради въз основа на оригинално придобивно основание, а именно установено давностно владение за периода от 09.07.2002г., което владение твърди, че упражнява и към момента на депозиране на исковата молба в съда. При тези твърдения поддържа, че фактическият състав на придобивната давност е осъществен на 09.07.2012г., от който момент той се легитимира за собственик на имота въз основа на посоченото оригинално основание, като ответните търговски дружества със свои фактически и правни действия оспорват придобитите от него материални права върху процесните имоти.

По делото не са спорни фактите във връзка с настъпилите във времето правопримства, както по отношение на ищцовото дружество, така и по отношение на ответниците. Така страните не спорят, че ищецът е правоприменик на „Търговия на едро“, клон Т.б. и „Т.б. В.“ ЕООД, съответно че ответникът „ББ.И.“ АД е правоприменик на „Т.Ф.и“ АД, както и че на 29.09.2015г. „ББ.И.“ АД е внесло непарична вноска с предмет процесните земя и сгради в капитала на ответника „Г.И.“ АД, съответно на 24.06.2022г. ответното търговско дружество „Г.И.“ АД от своя страна е извършило апорта вноска с предмет процесните недвижими имоти (земя и сгради) в капитала на ответника „Г.Б.“ АД. Не е спорен също така и факта, че ответното търговско дружество „Б.И.“ АД е признат с констативен нотариален акт за собственост на недвижим имот издаден въз основа на писмени доказателства № ***, том IV, рег. № ***, дело № ***/05.06.2015г., за собственик, съответно за съсобственик в посочената идеална част на процесните имоти, като следва: с идентификатор *****, целият с площ от 16437 кв.м., ведно с построените в имота сгради с идентификатори: *****.4, *****.5, *****, *****.6, *****.7, *****.8, *****.9, ½ ид. части от *****.10, ½ ид. части от *****.12, ½ ид. части от *****.18, както и имот с идентификатор *****.19, който не е предмет на спора.

Няма спор между страните, че между праводателя на ищеца – „Т.б. В.“ ЕООД и

праводателя на ответниците „Т.Ф.и“ АД – село Т. е било образувано гр. дело № 970/2001г. по описа на Апелативен съд – Варна, по което е постановено съдебно решение от 10.01.2002г., влязло в законна сила на 09.07.2002г. Видно от съдържанието съдебното решение, което е представено по делото, предмет на така образуваното съдебно производство е бил предявен положителен установителен иск за собственост по отношение на имот целия с площ от 16743 кв.м. намиращ се в гр. Д., представляващ имот с пл. №213 и №214 по плана на гр. Д., ж.к. Изворите. Със съдебното решение е признато за установено по отношение на „Т.б. В.“ ЕООД, че собственик на посочения имот е „Т.Ф.и“ АД.

Не се спори между страните за идентичността на процесния имот – земя с идентификатор *****, целият с площ от 16437 кв.м., по КKKP на гр. Д. и имотът посочен в съдебно решение постановено по в.гр. дело № 970/2001г. на Апелативен съд – Варна, представляващ имот с пл. №213 и №214 по плана на гр. Д.. Спорен на първо време е въпросът дали предявеният иск е допустим с оглед постановеното и влязло в сила съдебно решение между праводателите на страните и по отношение на същия имот.

Съдът намира, че възраженията на ответниците за недопустимост на предявеният иск са неоснователни. Ищецът в исковата си молба се е позовал на обстоятелства във връзка със завършен фактически състав по придобиване на материални права върху имота, които не се обхващат от силата на пресъдено нещо на посоченото решение. Твърденията са за нови правопораждащи факти, които във времето са осъществени след влизане в сила на съдебното решение по в.гр. дело № 970/2001г. на Апелативен съд – Варна. В случая се поддържа, че е установена фактическа власт върху имота след влизане с сила на съдебното решение, която спокойно, явно и трайно е упражнявана от ищеца за посочения в разпоредбата на чл.79, ал.1 ЗС период, при което се твърди, че е осъществен фактическият състав на придобивната давност с изтичане на визирания в закона срок.

Спорът между страните по същество е съсредоточен около твърденията на ищеца, че същият е установил владение за себе си върху процесните земя и сгради в рамките на процесния период, което владение да е упражнявал необезпокоявано, явно и трайно. В насока установеното владение за себе си, ищецът поддържа, че той е оградил имота (процесната земя), той е осъществявал пропускателен режим в имота, извършвал е действия на управление в имота, като е отдавал под наем сгради, осъществявал е съответните строително – монтажни работи.

Видно от представената по делото скица за имота, същият е съвкупност от земя и сгради, намиращи се в гр. Д., ул. М. №14, като освен процесните сгради, които са предмет на предявения иск в процесния имот се намират и други такива. В първото съдебно заседание при отстраняване на спорното от безспорното с оглед липсата на

спор между страните с протоколно определение от 02.03.2023г. се прие за безспорно установено и ненуждаещо се от доказване, че ищцовото дружество е собственик на сгради, които се намират в процесния имот, както следва: *****.1, *****.2, *****.3, *****.11, *****.13, *****.15 и *****.16. При така приетото, а и предвид възраженията на ответниците следва да бъде отговорено на въпроса дали ищецът, като собственик на самостоятелни имоти – сгради в процесния имот, за процесния период е установил владение за себе си по отношение на собствениците си сгради, или освен владение върху собствените си имоти е установил владение за себе си и по отношение на процесната земя и сгради, които са предмет на спора.

Давността е оригинално придобивно основание, въз основа на което могат да бъдат придобити материални права на собственост върху вещь при осъществяване на владение върху тази вещь за период от време посочен в материалния закон действащ към момента на реализиране на фактическия състав. Разпоредбата на чл. 79, ал.1 ЗС, която урежда придобиване на вещь по давност при недобросъвестно владение предвижда, че за да бъде придобита по давност една вещь то следва да бъде упражнявано непрекъснато владение в продължение на 10 години. Съобразно приетото в т.2 от ТР №4/2012г. на ОСГК на ВКС позоваването не е елемент от фактическия състав на придобивното основание по чл. 79 ЗС, а единствено средство за защита на материалните последици, които следва да бъдат зачетени към момента на изтичане на законовия срок.

Твърденията на ищеца, на които той се позовава, и съобразно които той счита, че е манифестирал своето намерение за своене на процесната земя и сгради, са свързани с ограждане на имота, въвеждане на режим за достъп до него, разпоредителни действия с имотите, включително и осъществяване на действия по тяхната поддръжка.

Ограждането на имота с цел използване на същия по предназначение и за нуждите единствено на ползващото го лице, по своята същност се приема за действие по упражняване на фактическа власт върху имота с намерение за своене. С ограждане на имота това намерение за своене на владелеца придобива ясен пространствен аспект, доколкото с поставяне на ограда този имот се отделя от съседните такива. Действието по организиране охрана на имота също следва да бъде разглеждано, като такова, с което се манифестира намерение за своене върху вещта. И двете действия следва да бъдат насочени към отблъскване на други действия на лица, които са насочени към смущаване на установеното владение върху имота.

По повод твърденията си, че е оградил имота и организирил неговата охрана, ищецът представи писмени доказателства, съответно ангажира гласни такива. Показания в тази връзка дадоха свидетелите П., К. и Н.. В разпитът си свидетелят П. посочи, че новата метална ограда, която огражда имота е изграден в периода 2001-

2002г. В разпитът си свидетелят К. посочи, че ограждането е започнало през 2001-2002г., съответно имотът е бил окончателно ограден през 2018г., а Н. заяви, че изграждането на новата ограда е започнало през 2002г., съответно завършено през 2006г., доколкото през 2007г. тази ограда била заприходена, като актив в активите на ищцовото дружество. Данни за осъществени строително – монтажни работи във връзка с ограждане на имота могат да бъдат извлечени и от показанията на разпитания по почин на ответника свидетел – С., който заяви, че представляваното от него дружество „М.В.“, като наемател на обекта през 2010-2011г. е реализирано дейност по ремонт на оградата в район на сграда №13. Така събраните гласни доказателства във връзка с изграждане на оградата следва да се съпоставят с писмените такива, като доказателство относимо във връзка с този факт е договор от 20.10.2006г. сключен между ищеца „Т.б.“ ООД в качеството му на възложител и „М.К.Ф.“ ЕООД, като изпълнител, по силата на който договор възложителя е възложил, а изпълнителя се е задължил да осъществи дейност по ремонт на съществуваща ограда, а там където същата е компрометирана да изгради нова такава. Автентичността на този документ в хода на съдебното производство бе оспорена, при което и с оглед откритото производство по чл. 193 ГПК, съдът допусна съдебно – графологична експертиза, заключение по която даде вещото лице А., което напълно се кредитира от съда, като обективно и компетентно дадено. От същото съдът приема, че положеният подпис в оспорения договор за изпълнител е изпълнен от посоченото в договора лице. При тези съображения възражението за липса на автентичност на този документ се явява неоснователно.

От съвкупния анализ на събраните по делото писмени и гласни доказателства, съдът приема, че ищецът е осъществил дейност по ограждане на процесния имот в гр. Д., ул. М. №14, която дейност е започнал да осъществява през 2001-2002г. и окончателно реализирал през 2006г. В насока, че охраната на процесния имот е била организирана от ищцовото дружество са гласните показания, които дават свидетелите разпитани по почин на ответника С. и Р.ва. Изрично свидетелят С., в качеството му на управител към този момент на „М.В.“ извършваща своята дейност на територията на процесния имот, посочи че портиерите не са били служители на „М.В.“. Свидетеля Р.ва, която към процесния период също е била служител на „М.В.“, а мястото ѝ на работа е съвпадало с процесния имот, заяви че охраната в обекта е била осигурена от управляващия и представляващ ищцовото дружество.

За да приеме съдът, че ограждането на имота и организирането на охрана в него е действие с което владелецът е манифестира своето намерение да владее имотът за себе си, то следва да бъде установено, че това състояние на имота – ограждане и охраняване е въведено за да бъде използван този имот по предназначение единствено и само от ищеца. Възможно е тази основа дейност да е била извършвана и от други лица, стига да се докаже в производството по делото, че същите са били изрично допуснати от владелеца, било то по силата на облигационно или извъндоговорно

правоотношение.

От анализа на събраните по делото гласни и писмени доказателства, съдът приема, че в сградите, отделно от тези, които са собственост на ищеца, по отношение на която собственост спор няма, дейност са реализирали ответните търговски дружества – лично или чрез други лица имащи качество на техни наемател. Съдът приема, че на територията на процесния имот, в който се намират и процесните сгради е осъществявана дейност по съхранение на зърно, а процесните земя и сгради в своята съвкупност представляват „обект за съхранение на зърно“, по смисъла на §1, т.30 от ДР на Закона за закриване на националната служба по зърното, обн. ДВ бр. ДВ бр.57/2015г. До влизане в сила на посочения материален закон, земята и сградите в своята съвкупност са представлявали „зърнохранилище“ по смисъла на чл.10а, ал.1 от Закона за съхранение и търговия със зърно (отм.) ДВ бр. 57/2015г. По смисъла на този закон, който е действал до своята отмяна през 2015г., следователно за период включващ процесния, зърнохранилище е физическо или юридическо лице, собственик и/или наемател на силос, отделно стояща силосна клетка или склад, съоръжени с необходимото технологично оборудване за извършване на технологична дейност със зърно - приемане, обработка, съхранение и експедиция.

Доказателства в насока, че в процесният имот, в който са разположени и процесните сгради е осъществяване дейност по съхранение на зърно могат да бъдат извлечени както от представените по делото писмени доказателства, така и от гласните такива. Видно от представеното и прието като писмено доказателство по делото удостоверение от Министерство на земеделието и храните, за обекта в гр. Д. е осъществяване своевременна регистрация на като зърнохранилище на осъществяващите тази дейност в имота лица, като следва: на „М. – В.“ гр. Варна, лицензия издадена на 28.08.2000г., №37-2 издадена на 19.06.2002г. на „М. – В. –ДВГ“ ООД гр. В., като наемател на „Т.Ф.и“, №373 издадена на 02.10.2003г. на „М. – В. – ДВГ“ ООД гр. Варна, като наемател на „Т.Ф.и“, №37-4 от 21.11.2006г. на „М. – В. – *****“ ООД гр. Варна, като наемател на „Т.Ф.и“, №37-5 от 17.04.2008г. на „М. – В. *****“ ООД гр. Варна, като наемател на „А.М. БГ“, №37-6 от 26.11.2009г. на „М. – В. *****“ ООД гр. Варна, като наемател на „Б.И.“ АД, №37-7 от 18.04.2011г. на „Г.С.Б. “, като наемател на „Б.И.“ АД, №37-8 от 22.08.2013г. на „Ф.П.“ ООД, като наемател на „Б.И.“ АД и № 37-9 от 30.04.2014г. на „М.В. - *****“ ООД. От цитираното доказателство съдът приема, че посочените лица са осъществявали дейността по съхранение на зърно за периода 2000г. – 2017г. (доколкото съобразно посоченото в документа регистрацията под №37-9 осъществена на 30.04.2014г., същата е със срок на валидност до 30.04.2017г.). Ангажирани по делото са и съответните договори за наем, от които възникват съответните облигационни наемни отношения. Така с договор за наем от 14.05.2002г., праводателят на ответниците „Т.Ф.и“ отдава собствената си база на „М.В. ДВГ“, които са носител на лиценза за съхранение на зърно. С договори за

наем от 01.04.2011г. и 31.03.2014г. „Б.И.“ АД отдават под наем обекта на „Г.С.Б.“ и „Ф.П.“ ООД, които също притежават лиценз по смисъла за посочената дейност. С договор за наем от 18.08.2015г. „Г.С.И.“ отдава на „М.В.“ процесните земя и сгради, което търговско дружество, като наемател също притежава съответната регистрация за осъществяване на дейност по съхранение на зърно. Изрично в цитирания договор за индивидуализирани имотите предмет на договора за наем, като същите се идентифицират с процесната земя с площ от 16437 кв.м. в гр. Д., ул. М. №14 и процесните сгради намиращи се в нея. Изрична е и индивидуализацията на процесните обекти и в договорите за наем от 01.05.2018г., с който „Г.С.И.“ отдава под наем имотите на „Г.Б.“, така и договора от 01.01.2021г. сключен между същите страни.

От събраните гласни доказателства също може да бъде направен извода за използване на процесните имоти за осъществяване на дейност по съхранение на зърно. Свидетелят С. в качеството му на управител на „М.В.“ посочи, че в процесният обект управляваното от него дружество е осъществявало дейност по съхранение на зърно, като обектът е включвал силозна база и съответната механизация. Свидетелят при предявяване на скицата на имота категорично посочва сградите, които управляваното от него дружество е използвало за тази си дейност, като сред тях са и процесните № 4,5,6,7,8 и 12. Тази насока са и показанията на свидетеля Щ., която също посочи, че представляваното от нея дружество „М.В. *****“ с предходно наименование „М.В. - ДВГ“ за осъществяване на своята дейност е използвало сгради №9- кантар и обособена лаборатория, сграда №4 – силоз, сгради №5,6,7 и 8. Показанията на тези свидетели са взаимно допълващи се, не са противоречиви, базират се на знания за релевантни по спора факти, които свидетелите лично са възприели, дадени са в унисон с приетите по делото писмени доказателства, при което съдът изцяло ги кредитира.

За осъществяваната в процесния имот дейност по съхранение на зърно факти могат да бъдат извлечени и от показанията на свидетелите разпитани по почин на ищеца. Свидетелят П. посочи в разпитът си, че през 2014г.-2015г. е видял, че върху един от силозите за съхранение на зърно се е появил зелен надпис „Г.“. Тази насока са и показанията на свидетелят К., който забелязал през 2018г., че на кантара, който се намира в имота се е появил надпис „Г.“, което дружество осъществявало дейност по съхранение на зърно в имота.

При анализ на доказателствата съдът достига до извода, че дейността по съхранение на зърно в рамките на процесния период, а и към момента на депозиране на исковата молба в съда се осъществява от ответното дружество „Г.Б.“, съответно в различни моменти от процесния период от неговите праводатели ответниците „Г.И.“, „Б.И.“, съответно „Т.Ф.И.“, било то лично или чрез отдаване под наем на други юридически лица. Няма доказателства по делото, че в процесните имоти, съвкупност от земя и сгради, ищецът да е осъществявал дейност по съхранение на зърно. Доколкото тази дейност е осъществявана от ответниците, то същите са използвали за

преминаване оградения и охраняван от ищеца имот, които им действия следва да бъде прието, че са насочени към смущаване на установеното владение върху имота от страна на ищеца. Преминаването през имота е било въпреки желанието на представляващия и управляващ ищцовото дружество, за което говорят множеството жалби и сигнали до ОД на МВР представени по делото, по част от които има образувани и прекратени досъдебни производства поради липса на престъпление. От представените по делото писмени доказателства и в частност тези предоставени от РУ - Д. при ОД на МВР Варна следва да бъде прието, че първите жалби свързани със самоуправни действия на управителя на ищцовото дружество са депозирани през 2018г. от С. О.. В тази насока са и гласните показания, които дава свидетелят на ищеца К., който посочи, че споровете за ползване на имота между П., като управител на ищцовото дружество и О., като представител на „Г.“ са започнали през 2018г. Свидетелката Р.ва поясни, че тези спорове са били свързани със заключване на входната врата от страна на управителя на ищеца - П.. При така изложеното, като бъде взето в предвид поведението на ответниците, с което те са се противопоставили на установеното от ищеца владение върху имота – процесната земя, не може да бъде прието, че последният е установил необезпокоявано владение за себе си било то за посочения в разпоредбата на чл. 79, ал.1 СК период с начало влизане в сила съдебно решение на Апелативен съд – Варна от 2001г., било то и към момента на депозиране на исковата молба в съда.

По отношение на процесните сгради с идентификатори *****.4, *****.5, *****.6, *****.7, *****.8 и *****.9, с изключение на съсобствените между такива, последните с идентификатори *****.10, *****.12 и *****.18, се установи, че достъп до същите са имали единствено ответниците, съответно служителите на дружествата, които са ползвали сградите под наем за осъществяване на основната дейност по съхранение на зърно. В тази насока показанията на свидетелите С. и Р.ва са категорично и еднопосочни, поради което съдът напълно кредитира същите, като обективно и непротиворечиво дадени. Доказателства в противната насока не могат да бъдат извлечени от показанията на свидетелите разпитани по искане на ищеца.

Извод, че ищцовото дружество е имало достъп до процесните сгради съответно, че същото е установило и владение над тях не може да бъде направен и от представените писмени доказателства. В насока, че владее сградите ищецът изложи, че със същите е осъществявал в процесния период различни дейности по разпореждане, като е отдавал под наем сгради или части от тях на трети на спора лица, съответно е осъществявал различни по вид СМР в тях. В подкрепа на тези си твърдения ангажира договори за наем, платежни документи и специални знания посредством приемане по делото на заключение по съдебно – счетоводна експертиза. С оглед оспорване

автентичност на положените подписи на представените от ищеца части документи и откритото производство по реда на чл. 193 ГПК, съдът прие заключение на съдебно – графологична експертиза на в.л. А.. В заключението си експертът посочи, че подписите в договори, както следва: договор за възлагане от 21.12.2001г. /л.719/ със страни „Д.“ ЕООД и „Т.б. В.-97“ АД; фактура №389/02.12.2001г. на стойност от 4000 лева и фактура №390/12.12.2001г. /л.733/, по които получател е посочена „Т.б. - В.“, а доставчик ЕТ "И. – С.И.", издадени на основание обезпаразитяване и почистване в база гр. Д.; договор за строителство № 26/17.11.2006г. /л.755/ „Т.б.“ ООД възлага на „М.И.“ ООД да извърши СМР; договор за наем от 28.09.2006г. /л.776/, с който „Т.б.“ ООД в качеството му на наемодател отдава по наем на „Д.“ АД 55 кв.м. офис площ в имот на наемодателя в гр. Д., ул. М. №14, не са изпълнени от лицата посочени в същите като изпълнители, респ. съставители /за фактурите/, съответно наемател по договора за наем. При оспорената автентичност на подписа и установяване, че така положения в частния документ подпис не принадлежи на лицето, което е посочено като негов автор, то посочените документи следва да бъдат изключени от доказателствения материал по делото.

Останалите представени и приети по делото частни диспозитивни документи – договори за наем и договори за изработка се установи, че автентични, поради което същите следва да бъдат обсъдени с оглед твърденията на ищеца за установяване на факта за установено за процесния период владение, който същият желае да докаже. Данните от договорите за наем кореспондират с данните от заключението по съдебно – счетоводната експертиза, от което съдът приема, че за периода 2001г. – 2012г., с изключение на 2011г., ищецът е имал приходи от получавани наеми. От договорите за наем не може да бъде извлечено, че предмет на наемните правоотношения са били процесните сгради. Доказателства в тази насока не се установяват и от гласните показания, като напротив от тези събрани по почин на ответниците се установява, че до процесните сгради с изключение на съсобствените такива достъп са имали само служители на ответниците, съответно служители на дружества наематели на сградите при упражняване на дейността по съхранение на зърно. От договорите за изработка представени от ищеца не може да бъде направен извода, че СМР са осъществявани в процесните сгради от ищеца. Доказателства в тази насока не могат да бъдат извлечени и от събраните гласни доказателства. В тази връзка свидетелите на ответниците посочиха, че те са осъществили реконструкция на сграда – кантар, като са обособили в нея и лаборатория. Ответниците са извършили е ремонт на авторазтоварище, изградена била и респираторна система, все дейности в процесните сгради, за които не се доказва, че са извършвани през процесния период от ищцовото дружество.

При изложените съображения твърденията на ищеца, че е отдавал под наем процесните сгради, че е ремонтирал същите, с което е манифестирал своето намерение за своене остават недоказани. Следва да бъде посочено, че ищецът е собственик на

сгради в процесния имот, които не са предмет на настоящия спор между страните, при което приходите от наем при отдаване под наем на последните и поддръжката им е дейност, която е неотнормима към реализиране на фактическия състав на придобивната давност досежно процесните сгради. Съдът приема, че за процесния период ищецът е нямал достъп до процесните сгради с идентификатори ****.4, ****.5, ****.6, ****.7, ****.8 и ****.9, поради което не е установил владение върху същите, което обосновава и невъзможност да бъде реализиран фактическия състав на придобивната давност за тези самостоятелни обекти на правото на собственост.

Следващата категория сгради ****.10, ****.12 и ****.18, по отношение на които е предявен иск за установяване правото на собственост досежно 1/2 ид. части от всяка една от тях са сгради, които са съсобствени между страните. При това положение следва да бъде посочено, че доколкото имотите са съсобствени между страните, то владеещият целия имот съсобственик следва да извърши такива действия, с които да доведе до знание на другия съсобственик, че променя намерението си от държание на неговите ид. части в имота в тяхно владение. Промяната в намерението може да бъде установено, като бъде доказано било то, че е ограничен достъпа до съсобствения имот на другия собственик, било то, че е извършено фактическото му разпределение между съсобствениците без кавги и разпавии, в който смисъл решение №97/19.10.2020г., постановено по гр. дело № 325/2020г. на ВКС, I г.о. За установяване промяна на намерение по отношение на тези съсобствени сгради, ищецът не ангажира доказателства, поради което и по отношение на тях претенцията му следва да бъде отхвърлена, като неоснователна.

По изложените съображения съдът намира, че предявените искове от „Т.Б.“ ООД, ЕИК **** със седалище и адрес на управление гр. Варна, ул. А.К. №1 срещу „Г.И.“ АД, ЕИК **** със седалище и адрес на управление гр. С., бул. „Г.Т.“ №85-87, „Б.И.“ АД, ЕИК **** със седалище и адрес на управление гр. С., бул. „Г.Т.“ №85-87 и „Г.Б.“ АД, ЕИК **** със седалище и адрес на управление гр. С., ул. Д. Д. №4, ет.2, офис №6 за приемане за установено в отношенията между страните, че ищецът е собственик по давностно владение за периода 09.07.2002г.-09.07.2012г. на недвижими имоти, както следва:Поземлен имот с идентификатор **** по КККР на гр. Д., одобрена със заповед № РД 18-85 от 17.09.2008г. на изп. директор на АГКК, с адм. адрес гр.Д., кв."Р. Д." ул."М." № 14, с площ от 16437 кв. м., с последно изменение със Заповед № КД-14-367/ 09.02.2012г. на началник на СГКК Врана, при граници на имота: ****, ****, ****, ****, **** и ****, и на разположените в него сгради, а именно: Сграда с идентификатор ****.4, със ЗП от 356 кв. м., брой етажи: 11, трайно предназначение: селскостопанска сграда, стар идентификатор: няма, номер по предходен план: няма;Сграда с идентификатор ****.5, със ЗП от 29 кв. м.,

предназначение: селскостопанска сграда, стар идентификатор: няма, номер по предходен план: няма;Сграда с идентификатор *****.6, със ЗП от 32 кв. м., брой етажи: 2, предназначение: селскостопанска сграда, стар идентификатор: няма, номер по предходен план: няма;Сграда с идентификатор *****.7, със ЗП от 34 кв. м., брой етажи: 2, предназначение: селскостопанска сграда, стар идентификатор: няма, номер по предходен план: няма;Сграда с идентификатор *****.8, със ЗП от 9 кв. м., брой етажи: 1, предназначение: селскостопанска сграда, стар идентификатор: няма, номер по предходен план: няма;Сграда на един етаж с идентификатор *****.9, ЗП от 53 кв. м., брой етажи: 1, предназначение: селскостопанска сграда, стар идентификатор: няма, номер по предходен план: няма;Само на 1/2 идеална част от сграда с идентификатор *****.10, със ЗП от 21 кв. м., брой етажи: 1, предназначение: друг вид сграда за обитаване, стар идентификатор: няма, номер по предходен план: няма;Само на 1/2 идеална част от сграда с идентификатор *****.12, със ЗП от 65 кв. м, брой етажи: 1, предназначение: промишлена сграда, стар идентификатор: няма, номер по предходен план: няма и само на 1/2 идеална част от сграда с идентификатор *****.18, със ЗП от 11 кв. м.,с предназначение: друг вид сграда за обитаване, стар идентификатор: няма, номер по предходен план/ няма, са неоснователни и като такива следва да бъдат отхвърлени.

По отношение на разноските:

С оглед изходът на спора в полза на ответниците следва да бъдат присъдени съдебно – деловодни разноски, като при присъждане на същите съдът следва да обсъди възражението за прекомерност на възнагажденията за процесуално представителство на процесуалните представители на ответниците, което е направено от ищеца в последното по делото съдебно заседание, на осн. чл.78, ал.5 ГПК.

Видно от представените по делото доказателства ответниците са сторили разходи за процесуално представителство, за което представят и доказателства, както следва: „Б.И.“ АД, представлявано от адв. К. – сумата от 9800 лева по договор за правна защита и съдействие от 19.01.2023г.; „Г.Б.“, представлявано от адв. М. – сумата от 9700 лева по договор за правна защита и съдействие от 23.01.2023г.; „Г.И.“, представлявани от адв. Ж. – сумата от 9650 лева по договор за правна защита и съдействие от 12.12.2022г.

При определяне на справедливото възнагаждение за процесуално представителство в хипотезата на направено възражение за прекомерност от насрещната страна, съдът съобразява видът на делото, неговата фактическа и правна сложност, осъществените процесуални действия и продължителността на съдебния спор. В случая цената на предявените искове, като бъде съобразено, че по отношение на последните 3 имота, същата е в размер на съответните идеални части, възлиза на

общо 125893 лева. Минималният размер на възнаграждението за процесуално представителство следва да бъде определен съобразно действащата към момента на сключване на договора за правна защита и съдействие материално правна норма, която определя възнагражденията за процесуалните представителни. В тази връзка Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения е приложимият материален закон, чиято последна редакция е извършена с ДВ бр.88/04.11.2022г. Видно от представените по делото договори за правна защита и съдействие на ответниците, всички са сключени със съответните процесуални представители след осъществената последна актуализация на наредбата, при което и същата в последния ѝ актуализиран вариант е приложима. Съобразно разпоредбата на чл. 7, ал.2, т.4 от наредбата, минималното възнаграждение за процесуално представителство изчислено единствено на база цената на исковете от общо 125893 лева възлиза на 4721,44 лева. Производството по делото протече в общо пет открити съдебни заседания, при което следва и на осн. чл. 7, ал.9 от наредбата, за всяко заседание след второто такова да бъде определено допълнително възнаграждение от по 250 лева или общо 750 лева, която сума да бъде прибавена към минималното такова от 4214,44 лева, при което като минимално възнаграждение за процесуално представителство следва да бъде приета сумата от 5471,44 лева.

Делото е вещен характер, като същото се отличава с висока фактическа и правна сложност на спора, поради което съдът намира, че по справедливост и с оглед гореизложеното, предвид възражението на ищеца за прекомерност, следва да определи възнаграждение за процесуално представителство за всеки от ответниците в размер от по 6500 лева.

По изложените съображения ищцовото дружество следва да бъде осъдено да заплати на „Г.Б.“ АД сумата от 6773,16 лева, от които 6500 лева възнаграждение за процесуално представителство и 273,16 лева съдебно – деловодни разноски, на осн. чл. 78, ал.3 ГПК. В полза на дружествата „Б.И.“ АД и „Г.И.“ следва да бъдат присъдени разноски от по 6500 лева за всяко – възнаграждение за процесуално представителство, на осн. чл. 78, ал.3 ГПК.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените искове от „Т.б.“ ООД, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление гр. Варна, ул. А.К. №1 **срещу** „Г.И.“ АД, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление гр. С., бул. „Г.Т.“ №85-87, „Б.И.“ АД, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление гр. С., бул. „Г.Т.“ №85-87 и „Г.Б.“

АД, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление гр. С., ул. Д. Д. №4, ет.2, офис №6 за приемане за установено в отношенията между страните, че ищецът е собственик по давностно владение за периода 09.07.2002г.-09.07.2012г. на недвижими имоти, **както следва:** Поземлен имот с идентификатор ***** по КККР на гр. Д., одобрена със заповед № РД 18-85 от 17.09.2008г. на изп. директор на АГКК, с адм. адрес гр. Д., кв."Р. Д." ул."М." № 14, с площ от 16437 кв. м., с последно изменение със Заповед № КД-14-367/ 09.02.2012г. на началник на СГКК Врана, при граници на имота: *****, *****, *****, *****, ***** и *****, **и на разположените в него сгради, а именно:** Сграда с идентификатор *****.4, със ЗП от 356 кв. м., брой етажи: 11, трайно предназначение: селскостопанска сграда, стар идентификатор: няма, номер по предходен план: няма; Сграда с идентификатор *****.5, със ЗП от 29 кв. м., предназначение: селскостопанска сграда, стар идентификатор: няма, номер по предходен план: няма; Сграда с идентификатор *****.6, със ЗП от 32 кв. м., брой етажи: 2, предназначение: селскостопанска сграда, стар идентификатор: няма, номер по предходен план: няма; Сграда с идентификатор *****.7, със ЗП от 34 кв. м., брой етажи: 2, предназначение: селскостопанска сграда, стар идентификатор: няма, номер по предходен план: няма; Сграда с идентификатор *****.8, със ЗП от 9 кв. м., брой етажи: 1, предназначение: селскостопанска сграда, стар идентификатор: няма, номер по предходен план: няма; Сграда на един етаж с идентификатор *****.9, ЗП от 53 кв. м., брой етажи: 1, предназначение: селскостопанска сграда, стар идентификатор: няма, номер по предходен план: няма; Само на ½ (една втора) идеална част от сграда с идентификатор *****.10, със ЗП от 21 кв. м., брой етажи: 1, предназначение: друг вид сграда за обитаване, стар идентификатор: няма, номер по предходен план: няма; Само на ½ (една втора) идеална част от сграда с идентификатор *****.12, със ЗП от 65 кв. м, брой етажи: 1, предназначение: промишлена сграда, стар идентификатор: няма, номер по предходен план: няма и само на ½ (една втора) идеална част от сграда с идентификатор *****.18, със ЗП от 11 кв. м.,с предназначение: друг вид сграда за обитаване, стар идентификатор: няма, номер по предходен план - няма, **на осн. чл. 124, ал.1 ГПК.**

ОСЪЖДА „Т.б.“ ООД, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление гр. Варна, ул. А.К. №1 **ДА ЗАПЛАТИ** на „Г.И.“ АД, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление гр. С., бул. „Г.Т.“ №85-87 сумата от **6500 (шест хиляди и петстотин) лева** възнаграждение за процесуално представителство по делото, на осн. чл. 78, ал.3 ГПК.

ОСЪЖДА „Т.б.“ ООД, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление гр. Варна, ул. А.К. №1 **ДА ЗАПЛАТИ** на „Б.И.“ АД, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление гр. С., бул. „Г.Т.“ №85-87 сумата от **6500 (шест хиляди и петстотин) лева** възнаграждение за процесуално представителство по делото, на осн. чл. 78, ал.3

ГПК.

ОСЪЖДА „Т.б.“ ООД, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление гр. Варна, ул. А.К. №1 **ДА ЗАПЛАТИ** на „Г.Б.“ АД, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление гр. С., ул. Д. Д. №4, ет.2, офис №6 сумата от **6773,16 (шест хиляди седемстотин седемдесет и три лева и 16 ст.) лева**, от които 6500 лева възнаграждение за процесуално представителство и 273,16 лева съдебно – деловодни разноски, на осн. чл. 78, ал.3 ГПК.

Решението подлежи на обжалване пред Варненски апелативен съд в двуседмичен срок, считано от връчване на съобщението за обявяването му, ведно с препис от съдебния акт.

Съдия при Окръжен съд – Варна: _____